

Arrest

nr. 237 539 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 231 330 van 16 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. PENDERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 januari 2020 wordt de verzoekende partij door de politie van SPN Kust betrappt op een poging tot illegale grensoverschrijding.

1.2. Op 4 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN KUST op 04.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 dag in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 dag in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart problemen en geen toekomst te hebben in Albanië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

1.3. Op 4 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN KUST op 04.01.2000 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 dag in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het bedrieglijk karakter van en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan samenhang tussen de twee bestreden beslissingen. Zij stelt dat het twee onderscheiden beslissingen uitmaken, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen, dat dit des te meer geldt nu de verzoekende partij ook verschillende middelen ontwikkelt tegen deze beslissingen. Zij meent dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen behandeld te worden. Zij wijst erop dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering eerst heeft vernoemd in het verzoekschrift, zodat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen het inreisverbod.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Niettegenstaande het feit dat de tweede bestreden beslissing formeel steun vindt in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet dan de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de vordering ten aanzien van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten een weerslag kan hebben op de uitkomst van de vordering ten aanzien van het bestreden inreisverbod. Immers indien zou worden besloten dat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 januari 2020 dient te worden vernietigd, zou dit ook leiden tot de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, niet rechtsgeldig werd genomen.

Betreffende de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat in dit bestreden inreisverbod wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 04.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Bovendien werden beide beslissingen genomen op dezelfde dag (4 januari 2020) door dezelfde attaché L. J. en werden zij terzelfdertijd ter kennis gebracht, op dezelfde dag (4 januari 2020).

In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de verschillende bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding niet.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.3. In de nota met opmerkingen meent de verwerende partij voorts dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien zij op 10 januari 2020 werd gerepatriëerd naar Albanië zodat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en uit het rechtsverkeer is verdwenen.

In het administratief dossier bevindt zich een ‘Verslag Vertrek’ waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 10 januari 2020 vertrokken is zonder verzet naar Albanië.

Ter terechtzitting wordt deze informatie door de verzoekende partij niet betwist.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het ‘Verslag Vertrek’ is gebleken dat de verzoekende partij op 20 januari 2020 zonder verzet naar Albanië is vertrokken. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Uit de lezing van het aangevoerde middel met betrekking tot het bestreden inreisverbod blijkt evenwel dat de verzoekende partij aanvoert dat het inreisverbod een *accessorium* is van het bestreden bevel dat onwettig is, waardoor het inreisverbod ook dient te worden vernietigd. Er blijkt eveneens dat de verzoekende partij in het middel met betrekking tot het bestreden bevel aanvoert waarom zij meent dat het bevel onwettig is genomen. In de mate aldus dat de verzoekende partij aanvoert dat het inreisverbod gesteund is op het bevel om het grondgebied te verlaten dat onwettig is, behoudt zij het belang bij haar beroep. Het onderzoek hiervan behoort tot de grond van de zaak.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), gecombineerd met de formele motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het hoorrecht.

4.1.1. De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“3.1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1) :

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 dag in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 dag in België te verblijven maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.000041/2020 van de politiezone van SPN KUST.)

Gezien het bedrieglijk karakter en op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart problemen en geen toekomst te hebben in Albanië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto - le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine.

En effet, le requérant avait l'intention de se rendre, certes illégalement, au Royaume-Uni afin d'introduire une demande de protection internationale lorsqu'il a été contrôlé par les services de police. Lors de sa privation de liberté, le requérant a expliqué qu'il « avait des problèmes en Albanie ».

En outre, le requérant n'a pu être assisté d'un interprète lorsqu'il a été amené à compléter le formulaire 'droit à être entendu'.

Tout au plus a-t-il pu expliquer, de manière rudimentaire qu'il avait des problèmes en Albanie. En aucun cas le requérant n'a été amené à s'expliquer de manière sérieuse sur sa situation : d'une part le requérant n'a pas été assisté d'un interprète ; d'autre part, alors qu'il a expliqué avoir des problèmes, aucune autre question ne lui a été posée afin d'en savoir davantage.

Il apparaît qu'il existe bien un risque que le requérant subisse des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour dans son pays d'origine.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes

administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

3.2.

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant aux autorités nationales.

Or, le requérant a quitté l'Albanie en vue d'introduire une demande de protection internationale au Royaume-Uni. Il n'appartient donc pas à l'Office des Etrangers de remettre le requérant aux autorités albanaises sous peine de violer l'article 3 de la CEDH.

Au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Etrangers avait (ou devait avoir) connaissance du fait que le requérant souhaitait introduire une demande d'asile au Royaume-Uni. et a, dans ce cadre, entendu faire valoir avoir quitté son pays d'origine et/ou en demeurer éloigné, en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante.

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile, quod non en l'espèce.

En effet, l'office des étrangers savait nécessairement que le requérant souhaitait se rendre au Royaume-Uni en raison du fait qu'il avait des problèmes en Albanie. Or, dans l'état actuel des choses, dès lors qu'il n'a pu être amené à s'exprimer concrètement sur sa situation, il ne peut être exclu que le requérant soit amené à subir des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH.

En outre, il est de notoriété public que l'Albanie est gangrenée par le crime organisé. Amnesty international, dans son dernier rapport disponible sur l'Albanie, confirme que le crime organisé est implanté dans ce pays et est responsable de problèmes.

En ne tenant pas suffisamment compte des problèmes du requérant en Albanie et du fait qu'il n'a pas été assisté d'un interprète en langue albanaise, l'office des étrangers a violé l'article 3 de la CEDH.

3.3.

Le requérant souhaite enfin insister sur le fait qu'il fera tout ce qui est en son pouvoir pour quitter l'Albanie définitivement et pouvoir s'installer durablement au Royaume-Uni.

Dès lors qu'il a été privé de liberté et transféré au centre fermé de Vottem, le requérant souhaite quitter le centre au plus vite pour tenter à nouveau un périple vers le Royaume-Uni. S'il devait apparaître au dossier administratif que le requérant a marqué son accord vers l'Albanie, c'est uniquement pour éviter une longue mise en rétention et pour tenter de se rendre à nouveau au Royaume-Uni."

4.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. In de eerste bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor een poging tot illegale grensoverschrijding, waarbij verwezen naar het desbetreffende proces-verbaal van de politiezone van SPN Kust, en waarbij gesteld wordt dat gelet op het bedrieglijk karakter en op de herhaling van de feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van SPN Kust op 4 januari 2020 en dat rekening werd gehouden met haar verklaringen. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt en dat de gemachtigde bijgevolg rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er sprake is van een risico op onderduiken en zij een gevaar is voor de openbare orde. Betreffende het gevaar voor de openbare orde worden de motieven herhaald die eveneens werden gegeven voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende het risico op onderduiken wordt erop gewezen enerzijds dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat zij beweert sinds 1 dag in België te verblijven maar dit niet kan bewijzen, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, en anderzijds dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens. Hierbij wordt ook gemotiveerd betreffende de verklaringen van de verzoekende partij dat zij problemen heeft en geen toekomst in Albanië en dit als volgt: *“We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”*

Gelet op voormelde motieven die eveneens een beoordeling inhouden van artikel 3 van het EVRM, kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat een motivering omtrent voormelde bepaling ontbreekt.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar haar herkomstland

niet heeft onderzocht. Zij stelt dat zij de intentie had zich illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te begeven teneinde een verzoek om internationale bescherming in te dienen op het ogenblik dat zij gecontroleerd werd door de politie en dat zij ter gelegenheid van haar vasthouding uitgelegd heeft dat zij problemen had in Albanië. Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, werd zij ter gelegenheid van het invullen van het formulier hoorrecht, niet geassisteerd door een tolk. Zij wijst erop dat zij toch heeft kunnen uitleggen, op rudimentaire wijze, dat zij problemen had in Albanië doch dat zij op geen enkel ogenblik de kans kreeg om op ernstige wijze haar situatie uit te leggen, dat enerzijds zij niet bijgestaan werd door een tolk en dat anderzijds, terwijl zij had gesteld dat zij problemen had, haar geen enkele vraag werd gesteld. Zij meent dat blijkt dat er wel degelijk een risico bestaat dat zij onmenselijke of vernederende behandelingen zal ondergaan bij een terugkeer naar haar herkomstland. Zij voert voorts aan dat het bestreden bevel duidelijk vermeldt dat er sprake is van haar terug te brengen naar de nationale autoriteiten. Zij betoogt dat zij Albanië verlaten heeft met het oog op het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk, dat het aldus niet aan de verwerende partij toekomt om haar terug te brengen naar de Albanese autoriteiten omwille van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij wist of had moeten weten dat zij een verzoek tot internationale bescherming wenste in te dienen in het Verenigd Koninkrijk en gehoord in dit kader had aangegeven dat zij haar land had verlaten en er van verwijderd bleef om reden van een vrees voor vervolging of van het risico dat zij dreigt te lopen in dit land op behandelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, in het licht van de algemene situatie die er heerst en de omstandigheden eigen aan haar geval. Zij stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden, wat volgens de verzoekende partij *in casu* niet het geval was. Zij betoogt dat de verwerende partij noodzakelijkerwijze wist dat de verzoekende partij zich naar het Verenigd Koninkrijk wenste te begeven om reden dat zij problemen had in Albanië. Zij meent dat gezien zij haar situatie niet concreet heeft kunnen toelichten, niet kan uitgesloten worden dat zij behandelingen zal ondergaan strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien, zo betoogt de verzoekende partij, is het van algemene bekendheid dat Albanië op het slechte pad gedwongen wordt door de georganiseerde misdaad. Zij wijst erop dat Amnesty International in het laatste rapport beschikbaar over Albanië, bevestigt dat de georganiseerde misdaad geïnstalleerd is in dit land en verantwoordelijk is voor problemen. De verzoekende partij meent dat door niet afdoende rekening te houden met haar problemen in Albanië en gelet op het feit dat zij niet werd bijgestaan door een tolk Albanees, artikel 3 van het EVRM geschonden werd. Tot slot wenst de verzoekende partij te benadrukken dat zij alles zal doen in haar macht om Albanië definitief te verlaten en zich duurzaam te vestigen in het Verenigd Koninkrijk, dat van zodra zij vastgehouden werd en naar het centrum in Vottem werd gebracht, zij het centrum zo snel als mogelijk wenste te verlaten om opnieuw te pogen het Verenigd Koninkrijk te bereiken, dat indien zou blijken uit het administratief dossier dat zij haar akkoord gegeven heeft om terug te keren naar Albanië, dit enkel was om een lange vasthouding te vermijden en om opnieuw te proberen het Verenigd Koninkrijk te bereiken.

4.1.5. De verzoekende partij toont met het louter beweren, zonder enige verduidelijking of het voorleggen van stavingstukken, dat er wel degelijk een risico bestaat dat zij onmenselijke of vernederende behandelingen zal ondergaan bij een terugkeer naar Albanië, dat zij haar land had verlaten en er van verwijderd bleef om reden van een vrees voor vervolging of van het risico dat zij dreigt te lopen in dit land op behandelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, in het licht van de algemene situatie die er heerst en de omstandigheden eigen aan haar geval, dat het van algemene bekendheid is dat Albanië op het slechte pad gedwongen wordt door de georganiseerde misdaad en met de stelling dat Amnesty International in het laatste rapport beschikbaar over Albanië, bevestigt dat de georganiseerde misdaad geïnstalleerd is in dit land en verantwoordelijk is voor problemen, geen concrete elementen aan die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Betreffende de door de verzoekende partij verklaarde installatie van de georganiseerde misdaad in Albanië, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat eenieder in Albanië om deze redenen een ernstig en reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij persoonlijk, in het licht van voormelde redenen of omwille van andere omstandigheden, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partij beperkt zich tot voorts een voornamelijk theoretisch betoog en tot algemene beweringen.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de verzoekende partij, die verklaarde problemen en geen toekomst te hebben in Albanië, niet kan volstaan met het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, dat zij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Waar de verzoekende partij herhaaldelijk aangeeft dat zij de intentie had en heeft zich illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te begeven teneinde een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont zij geenszins aan dat zij niet de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België of om welke redenen het voor haar persoonlijk niet mogelijk was een dergelijk verzoek in te dienen in België waardoor rekening diende gehouden te worden met haar wens dit verzoek in het Verenigd Koninkrijk in te dienen. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk, mede gelet op het niet aantonen van redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM die zich verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland, dat omwille van het aangeven van haar intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het Verenigd Koninkrijk, de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het haar terugleiden naar Albanië omwille van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM.

4.1.6. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren

rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Albanië het risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden het thans bestreden bevel te nemen. Zij toont aldus ook niet aan dat indien zij uitgebreider werd ondervraagd over haar beweerde problemen in Albanië of de kans kreeg op ernstige wijze haar situatie toe te lichten en indien zij was bijgestaan door een tolk Albanees, zij op het ogenblik van het invullen van het formulier hoorrecht

dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden het thans bestreden bevel te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het recht om gehoord te worden wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.7. Het enig middel is ongegrond.

4.2. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/11 van de Vreemdelingenwet, alsook van het recht gehoord te worden. Daarnaast meent de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar enig middel ten aanzien van het bestreden inreisverbod uiteen als volgt:

“L’obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l’une des situations prévues à l’article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s’entendre comme s’imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d’erreur manifeste : alors même que le requérant n’a strictement aucun antécédent en Belgique et qu’il souhaite se rendre au Royaume-Uni demander l’asile en fuyant un pays rongé par le crime organisé, il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d’entrée de trois ans (pièce 2) et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d’introduire toute demande d’asile, et ce, même en Belgique.

De plus, bien que retenu par la police de Kust, le requérant n’a pas été invité à s’exprimer sérieusement et en détail sur sa situation dès lors qu’il n’a pas été assisté d’un interprète.

Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Le droit d’être entendu n’a pas été respecté alors que le requérant disposait d’éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d’avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d’entrée d’une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n’y avoir pas d’adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d’erreur manifeste. Cette interdiction dissuade également le requérant d’introduire une demande de protection internationale dans ce pays.

D’autre part, l’interdiction d’entrée étant l’accessoire d’un ordre de quitter le territoire illégal, cette interdiction doit également être annulée.”

4.2.2. De verzoekende partij betoogt dat de verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet automatisch geschiedt in alle omstandigheden. Zij meent dat de maatregelen disproportioneel zijn en een manifeste appreciatiefout bevatten, dat terwijl zij strikt gezien geen enkel antecedent heeft in België en zij de wens heeft om zich naar het Verenigd Koninkrijk te begeven om aldaar asiel aan te vragen vluchtend uit een land aangetast door georganiseerde misdaad, zij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek ontvangt alsook een inreisverbod voor de duur van drie jaar en wordt vastgehouden, wat een wil ten toon spreidt om haar te ontmoedigen een asielaanvraag in te dienen en dit zelfs in België. Bovendien, zo betoogt de verzoekende partij, werd zij, wanneer gearresteerd door de politie, niet uitgenodigd om zich ernstig en in detail uit te drukken over haar situatie terwijl zij niet bijgestaan werd door een tolk. De verzoekende partij argumenteert dat de bestreden beslissingen geen enkel detail op

dit gebied geven en aan elke vreemdeling in precair verblijf kan tegengeworpen worden. Zij meent dat het recht gehoord te worden niet werd gerespecteerd terwijl zij elementen had die zij had kunnen opwerpen met betrekking tot haar administratieve situatie. Zij werpt de verwerende partij tegen geopteerd te hebben voor een strenge sanctie, met name een inreisverbod voor de duur van drie jaar, zonder het verband tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie te preciseren. De verzoekende partij wijst erop dat de redenering van de verwerende partij volgend, het enkel feit om zonder visum het grondgebied te betreden en het niet hebben van een adres een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigt, wat volgens haar een manifeste appreciatiefout uitmaakt. Zij meent dat het inreisverbod eveneens haar ontmoedigd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tot slot stelt de verzoekende partij dat het inreisverbod een *accessorium* is van het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus ook vernietigd dient te worden.

4.2.3. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat in zoverre de verzoekende partij kritiek levert op de beslissing tot vasthouding, hij niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten.

4.2.4. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden. Zij toont niet aan dat het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod disproportioneel zijn en een manifeste appreciatiefout bevatten. Door het enkel voorhouden dat zij strikt gezien geen enkel antecedent heeft in België, waarbij zij nalaat toe te lichten op welk vlak zij geen enkel antecedent heeft, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen die geleid hebben tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, tot het opleggen van een inreisverbod en tot het bepalen van de duur van drie jaar voor het inreisverbod. Ook door te stellen dat zij de wens heeft om zich naar het Verenigd Koninkrijk te begeven om aldaar asiel aan te vragen vluchtend uit een land aangetast door georganiseerde misdaad, toont zij niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn of een manifeste appreciatiefout bevatten. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij niet de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België of om welke redenen het voor haar persoonlijk niet mogelijk was een dergelijk verzoek in te dienen in België waardoor rekening diende gehouden te worden met haar wens dit verzoek in het Verenigd Koninkrijk in te dienen. Zij toont dan ook geenszins aan, te meer gelet op het feit dat de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift evenmin concreet aantoont dat omwille van bepaalde persoonlijke redenen of omwille van de algemene situatie in haar herkomstland zou moeten gevreesd worden voor het lopen op een risico op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat de maatregelen disproportioneel zijn of een manifeste appreciatiefout bevatten.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat door haar de bestreden beslissingen op te leggen, de wil tentoon gespreid werd haar te ontmoedigen een asielaanvraag in te dienen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij niet de mogelijkheid had, zelfs na het betekenen van de bestreden beslissingen, in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Noch het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, noch de vasthouding, noch het opleggen van een inreisverbod, verhinderen de verzoekende partij die zich op het Belgische grondgebied bevindt, om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de zij niet uitgenodigd werd om zich ernstig en in detail uit te drukken over haar situatie terwijl zij niet bijgestaan werd door een tolk, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 4 januari 2020 gehoord werd en dat haar verschillende vragen werden gesteld. De verzoekende partij laat in haar uiteenzetting ook na aan te duiden omtrent welke 'situatie' zij zich meer in detail had willen uitdrukken. In zoverre zij wenst te verwijzen naar haar verklaringen over problemen in Albanië en haar wil naar het Verenigd Koninkrijk te gaan om aldaar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel. Betreffende het niet te zijn bijgestaan door een tolk, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het formulier hoorrecht werd ingevuld in het Engels en dat de verzoekende partij geenszins

aangeeft ter gelegenheid van haar verzoekschrift dat zij de Engelse taal niet machtig is. Voor het overige kan eveneens gewezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat de bestreden beslissingen geen enkel detail betreffende dit onderwerp geeft en aan elke vreemdeling in precair verblijf kan tegengeworpen worden, is het de Raad bij lezing van het verzoekschrift niet duidelijk waaraan “à ce sujet” refereert. Waar zij meent dat in de bestreden beslissing geen enkel detail te vinden is betreffende haar wens om in het Verenigd Koninkrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen gelet op de omstandigheden in haar herkomstland, kan zij niet gevolgd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen betreffende de problemen in Albanië, doch hieromtrent heeft geoordeeld dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Daarnaast verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze het feit dat zij naar het Verenigd Koninkrijk wenst te gaan een invloed kan hebben op het nemen van de bestreden beslissingen, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. In zoverre zij doelt op het feit dat zij strikt genomen geen enkel antecedent heeft in België, herhaalt de Raad dat zij nalaat toe te lichten op welk vlak zij geen enkel antecedent heeft, nog minder welke details hieromtrent aantonen de motieven van de bestreden beslissingen incorrect of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ter volledigheid wenst de Raad erop te wijzen dat de bestreden beslissingen wel degelijk getuigen van een individueel onderzoek en, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, aldus niet aan elke vreemdeling in precair/illegaal verblijf kunnen worden tegengeworpen. Zo wordt gewezen op het ten aanzien van de verzoekende partij opgesteld proces-verbaal voor grensoverschrijding en op haar persoonlijke verklaringen dat zij geen gezin of minderjarige kinderen heeft in België, noch medische problemen, dat zij beweert sinds 1 dag in België te verblijven en dat zij in Albanië problemen en geen toekomst heeft.

De verzoekende partij betoogt dat het recht gehoord te worden niet werd gerespecteerd terwijl zij elementen had die zij had kunnen opwerpen met betrekking tot haar administratieve situatie, doch laat na, nog daargelaten de vaststelling dat zij wel degelijk werd gehoord, te verduidelijken welke elementen betreffende haar administratieve situatie zij nog had kunnen aanbrengen, die de verwerende partij nog niet bekend waren en die invloed konden hebben op het nemen van de bestreden beslissingen.

Een schending van het recht om gehoord te worden, noch van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Een manifeste appreciatiefout wordt evenmin aangetoond.

4.2.5. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij geopteerd heeft voor een strenge sanctie, met name een inreisverbod voor de duur van drie jaar, zonder het verband tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie te preciseren, kan zij niet gevolgd worden. Er wordt wel degelijk verduidelijkt waarom gekozen wordt voor een inreisverbod van drie jaar waarbij wordt verduidelijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat voor een duur van drie jaar wordt geopteerd gelet op het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, waarbij eveneens wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrappt werd voor poging tot illegale grensoverschrijding en dat gezien het bedrieglijk karakter en de herhaling van deze feiten, de verzoekende partij kan geacht worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de redenering van de verwerende partij volgend, het enkel feit om zonder visum het grondgebied te betreden en het niet hebben van een adres een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigt, wat volgens haar een manifeste appreciatiefout uitmaakt, wijst de Raad erop dat aan de verzoekende partij in het bestreden inreisverbod niet het niet hebben van een adres wordt tegengeworpen, doch wel het niet twijfelen om op illegale wijze in België te verblijven. Daarnaast wordt haar evenmin tegengeworpen in het bestreden inreisverbod dat zij zonder visum het Belgische grondgebied heeft betreden – immers is er geen sprake in het bestreden inreisverbod van illegale binnenkomst doch wel van illegaal verblijf – doch wel dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden gelet op het op heterdaad betrappt zijn voor illegale grensoverschrijding, waarbij uit het administratief rapport illegaal verblijf van 4 januari 2020, dat door de verwerende partij werd voorgelegd aan de Raad op 4 mei 2020, betreffende het proces-verbaal waarnaar in de beslissing verwezen wordt blijkt dat de verzoekende partij op 1 januari 2020 aangetroffen wordt aan boord van de Belgia Seaways

van Zeebrugge naar Göteborg, dat zij door de Zweedse overheid naar België werd teruggestuurd en dat zij zo op illegale wijze probeert het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het bepalen van een duur van drie jaar voor een inreisverbod omwille van het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schenden, getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.6. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, maakt zij ook niet aannemelijk dat het inreisverbod als *accessorium* van het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden.

4.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER